

Kayoko Yamasaki

SMARAGDNO

STILL LIFE

Vazduh je hladan,
bled, boje bisera.
U daljini se još vidi
svetlo.

Niko ne zna da
je to kuća.

U kući,
na trpezi -
beli tanjir.
Crno grožđe i
kruška sa ožiljcima.
A smokva, raspuknuta.

Slabo osvetljen prizor:
diše pravilno za svoje
tiho raspadanje.

Zelena tama ga
obavija.
I tebe,
kao kada tek zečet plod
čuva topla i slana
majčina
voda.

(Osetila sam talasanje
u dubini svoga tela.)

ČISTO SRCE

Popodne. Ružičast
vazduh se uliva
u skrovište:

na tren, kroz
otvoren prozor
otkriva se
raj.

Kao kada dete
prvi put ugleda
svetlost,
naježio si se.

(Videla sam
lice nebesnika,
nepoznatog.)

Iako si znao za
nepravilan rad
njegovog
srca.

STARINSKA VRATA

U vodi, dečak je jurio
devojčicu: uhvatio
njenu desnu ruku,
stisnuo je jako.
(Video
si.)

Smehom, prskali su se.
(Zablistala su mokra
krila anđela.)

Letnje sunce otkriva
senke topola.

Nemoj da ideš!
Kada je dečak zaplakao,
video si kako su se
ona vrata odškrinula.
I levu ruku
(anđela).

Na tihoj obali, devojčica
drhti, obučena u haljinu
sa cvetićima.

Sa vode, dopire kroz plač:
Hoću još da plivam!
Dečak to zna.
(A ne anđeo.)

Vazduh se lagano stišava.
I (moje) jecanje. (Čuo
si.) Oglasio se
zrikavac.

SMARAGDNO JUTRO

Sa reke dolaziš
kroz jutarnje zrake.

Zagledana u tebe,
iza divlje jabuke stojim:
ne mogu da ti kažem
ni svoje ime.

Tvoje lice pokriva sjaj:
ne vidim kuću
pored puta,
ni vinovu lozu
što skriva prozor.

Kao smaragdna svetlost,
što sipi
iza vrata,

sve se vraća
u tihi san.

Da sretnem dete,
krenula sam ka vodi.